

Sygn. akt I C 5186/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla W. M.w W., I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Łukasz Baranowski

po rozpoznaniu 22 września 2021 roku w W.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. Ś.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą
w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17,16 zł (siedemnaście złotych i szesnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 października 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 687 zł (sześćset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. od powoda kwotę 1.240,45 zł (tysiąc dwieście czterdzieści złotych i czterdzieści pięć groszy) tytułem wydatków uiszczonych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 5186/19

ZARZĄDZENIE

1. Odstąpić od dokonania doręczeń odpisu wyroku za pośrednictwem portalu informacyjnego, o czym zawiadomić pełnomocników stron;
2. Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikom stron (bez pouczenia).

W., 22 września 2021 roku

Sygn. akt I C 5186/19

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W.

z 23 września 2021 r.

Pozwem z 20 grudnia 2019 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód P. Ś. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.318,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 26 października 2019

r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Powód wskazał, że pozwany zakład ubezpieczeń jest odpowiedzialny za skutki szkody z 24 września 2019 r. Pozwany w ramach likwidacji szkody wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości 1.756,61 zł. W ocenie powoda kalkulacja naprawy pojazdu powoda wykonana przez pozwanego nie uwzględnia optymalnego sposobu naprawy z punktu widzenia szkody obejmującej również spadek wartości pojazdu. (pozew k. 1-4v.)

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności za poniesioną przez powoda szkodę i wskazał, iż wypłacił poszkodowanemu kwotę 2.456,79 zł. Pozwany zaznaczył, iż wszystkie uszkodzenia, za które ponosi odpowiedzialność zostały ujęte w sporządzonej przez niego kalkulacji naprawy, a ich koszt został wypłacony. Pozostałe uszkodzenia nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z 24 września 2019 r., a zatem – zgodnie z art. 363 § 1 k.c. – pozwany nie ponosi za nie odpowiedzialności. (odpowiedź na pozew k. 33-33v.)

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

24 września 2019 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki C. (...) o nr rej. (...). Sprawcą szkody był kierujący samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), który podczas manewru zmiany pasa ruchu uderzył w prawy bok pojazdu powoda (bezsporne, nadto dowód: akta szkody – k. 32)

W dniu przedmiotowego zdarzenia właściciel pojazdu marki O. (...) posiadał wykupione ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. (bezsporne)

25 września 2019 r. powód zgłosił pozwanemu szkodę w swoim pojeździe. (bezsporne, nadto dowód: posumowanie zgłoszenia szkody – k. 8-9, akta szkody – k. 32)

Powód zlecił naprawę pojazdu warsztatowi samochodowemu Dr (...) M. G. z siedzibą w W.. Naprawa została wyceniona na kwotę 3.075 zł. W zakres naprawy weszły następujące czynności: sprawdzenie konstrukcji nadkola wewnętrznego PP, sprawdzenie konstrukcji i mocowań TP błotnika, ustawienie błotnika TP – naprawa mocowania, ustawienie klapy tylnej, sprawdzenie konstrukcji progu prawego, detaling prawej strony – błotnik PP, drzwi PP, błotnik TP, usunięcie śladów po kolizji, polerowanie. W związku z wykonaną naprawą wskazany warsztat wystawił fakturę VAT nr (...). Wycena, jak i wystawiona faktura nie zawierały ilości roboczogodzin poświęconych na naprawę oraz stawki za 1 roboczogodzinę. (dowód: wycena – k. 11, faktura VAT – k. 12, akta szkody – k. 32)

(...) S.A. uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z 24 września 2019 r. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wykonał oględziny uszkodzonego pojazdu oraz sporządził kalkulację naprawy. Decyzją z 30 września 2019 r. pozwany zaproponował powodowi odszkodowanie w wysokości 1.756,61 zł. Powód przedstawił pozwanemu wystawioną przez warsztat fakturę VAT oraz kosztorys naprawy. Pozwany dokonał weryfikacji doręzonego mu kosztorysu i uznał ją w zakresie kwoty 1.997,39 zł netto. Decyzją z 8 października 2019 r. przyznał powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 2.456,79 zł, którą następnie wypłacił 30 października 2019 r. (bezsporne, nadto dowód: decyzja z 30.09.2019 r. – k. 14, ustalenie wartości szkody – k. 15, kalkulacja naprawy – k. 15v.-16, akta szkody – 32, zweryfikowana wycena – k. 39, pismo z 30.10.2019 r. – k. 36)

Powód, nie zgadzając się z powyższą decyzją pozwanego, złożył od niej odwołanie, w którym wniósł o przyznanie i wypłatę mu kwoty 1.318,39 zł tytułem różnicy między poniesionymi przez poszkodowanego kosztami naprawy a kwotą przyznaną. Pismem z 3 grudnia 2019 r. pozwany poinformował powoda o braku podstaw do zmiany stanowiska w sprawie. (bezsporne, nadto dowód: odwołanie z 12.11.2019 r. – k. 17-18v., pismo pozwanego z 03.12.2019 r. – k. 21-22, k. 40, akta szkody – k. 32)

W wyniku zdarzenia z 24 września 2019 r. doszło do uszkodzenia następujących elementów pojazdu powoda: przedni prawy błotnik, poszycie drzwi prawych, lusterko zewnętrzne prawe oraz poszycie ściany bocznej prawej. Prace naprawcze obejmowały: demontaż i montaż przedniego prawego błotnika, kierunkowskazu, drzwi, koła i lusterka zewnętrznego oraz naprawę błotnika, poszycia drzwi, a także odnowę lakieru błotnika, poszycia drzwi,

lusterka zewnętrznego i ściany bocznej prawej. Konieczne i uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, przy uwzględnieniu zakresu uszkodzeń wyniosły 2.473,95 zł brutto (2.292,82 zł netto) przy uwzględnieniu średniej stawki za 1 roboczogodzinę w wysokości 105 zł netto oraz czasu potrzebnego na wykonanie prac blacharskich i lakierniczych w łącznej wysokości 14,7 rbg (147 jc). (dowód: opinia biegłego S. T. – k. 128-137)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o treść dokumentów zawartych aktach sprawy i w aktach szkody. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości ani autentyczności dokumentów, co więcej ich wiarygodność nie budziła zastrzeżeń Sądu i stanowiła spójny materiał dowodowy.

Sąd poczynił także ustalenia faktyczne na podstawie wniosków opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej S. T. (opinia główna k. 128-137). W ocenie Sądu, złożona w niniejszej sprawie opinia biegłego sądowego jest rzetelna i sporządzona w sposób profesjonalny. Sąd uznał, że ww. opinia biegłego została sporządzona zgodnie z doświadczeniem zawodowym, życiowym i ze wskazaniami specjalistycznej wiedzy z zakresu techniki samochodowej i napraw pojazdów oraz zawierała w sobie logiczne wnioski. Z tych względów Sąd uznał powyższą opinię za pełnowartościowy materiał dowodowy w niniejszej sprawie, tym bardziej że żadna ze stron jej nie kwestionowała.

Sąd uwzględnił także zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego K. O. (opinia główna k. 47-49, pisemna opinia uzupełniająca k. 87-89), gdyż w ocenie Sądu sporządzone przez tego biegłego opinie są lakoniczne i nie zawierają elementów niezbędnych do przeprowadzenia jej analizy i oceny wywiedzionych przez biegłego wniosków. Wskazana opinia główna nie zawiera uzasadnienia, a jedynie ogranicza się do pewnych tez, bez wskazania ich źródła, czy też toku rozumowania biegłego. Biegły nie wyjaśnił, na czym oparł się dokonując wyliczenia stawki roboczogodziny oraz w jaki sposób określił ilość roboczogodzin wystarczających na wykonanie naprawy pojazdu powoda. Ponadto, w swojej opinii uzupełniającej, biegły nie odniósł się w sposób wyczerpujący do zgłoszonych przez pełnomocnika powoda zarzutów do opinii głównej. Tym samym, w ocenie Sądu, sporządzone przez K. O. opinie są niekompletne i nierzetelne. Z tego względu nie mogły one stanowić dowodu w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z przepisem art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Zasadą jest zatem wybór poszkodowanego, ograniczony jedynie dwoma wyjątkami: niemożliwością przywrócenia stanu poprzedniego lub nadmiernymi trudnościami lub kosztami takiego przywrócenia. Żadne ograniczenia nie dotyczą wszakże możliwości wyboru naprawienia szkody przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej: jest to normalny sposób naprawienia szkody, polegający na wyrównaniu uszczerbku w majątku poszkodowanego powstałego na skutek zdarzenia powodującego szkodę.

W rozpoznawanej sprawie sporna między stronami jest wyłącznie wysokość szkody w postaci uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powoda. Istotą ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, o czym mowa w art. 822 k.c., jest wejście ubezpieczyciela na podstawie umowy w sytuację prawną ubezpieczającego, w zakresie ponoszonej przez niego odpowiedzialności odszkodowawczej. Z chwilą wyrządzenia szkody przez ubezpieczającego powstaje sui generis trójstronny stosunek prawny łączący sprawcę szkody (ubezpieczającego), zakład ubezpieczeń oraz poszkodowanego. Z tego względu odszkodowanie ustalane jest według ogólnych zasad prawa cywilnego (K. Malinowska (w:) Prawo o kontraktach..., s. 251). Stosunek ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma charakter odszkodowawczy. Świadczenie ubezpieczyciela nie powinno więc przewyższać wysokości szkody poniesionej przez ubezpieczonego. Biorąc pod uwagę przedmiot ubezpieczenia, szkoda w majątku ubezpieczonego odpowiadać będzie

wysokości zobowiązania z tytułu szkody wyrządzonej osobie trzeciej. Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela (art. 805 § 1 k.c.) wynikający z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 § 1 k.c.) aktualizuje się w razie wystąpienia stanu odpowiedzialności cywilnej ubezpieczającego (ubezpieczonego), objętej treścią stosunku prawnego ubezpieczenia. Obowiązek świadczenia ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej powstaje więc z chwilą powstania stanu odpowiedzialności cywilnej jego kontrahenta, bez względu na to, czy dokonał on już naprawy wyrządzonej osobie trzeciej szkody, a nawet czy w ogóle zamierza ją naprawić. Świadczenie należne od ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały już w wyniku wystąpienia zdarzenia wyrządzającego szkodę osobie trzeciej, a który istnieje już od chwili wyrządzenia jej szkody. Dla określenia chwili powstania obowiązku ubezpieczyciela spełnienia świadczenia z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy uprawniony z tej umowy faktycznie naprawił już szkodę, a nawet czy zamierza to uczynić (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 27.06.1988 r., I CR 151/88, PUG 1989, nr 10-12, s. 310, z dnia 12.02.2004 r., V CK 187/03, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 15).

W przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 1.09.1970 r., II CR 371/70, OSN 1971, nr 5, poz. 93, z dnia 20.02.2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15). Równocześnie świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy uszkodzonego przedmiotu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 20.10.1972 r., II CR 425/72, OSN 1973, nr 6, poz. 111, z dnia 3.02.1971 r., III CRN 450/70, OSN 1971, nr 11, poz. 205).

Za niezbędne koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego przedmiotu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń. Kosztami natomiast „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny stosowane przez wybrany podmiot odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51, Z. Gawlik, Komentarz do art. 822 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba [red.] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania część szczegółowa, LEX 2010).

Zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. III CZP 80/11), zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Sąd Rejonowy w pełni podziela powyższe stanowisko.

W uzasadnieniu wyroku z 16 maja 2002 r. (V CKN 1273/00) Sąd Najwyższy stwierdził, zdaniem Sądu Rejonowego trafnie, że roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Jeśli zatem naprawa samochodu i rzeczywiście

poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania, to nie sposób podzielić poglądu, iż koszty naprawy określone przez specjalistyczny warsztat nie mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, gdyż ten nie dokonał naprawy samochodu. W uzasadnieniu powyższego wyroku podniesiono, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody; odszkodowanie zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Celem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (art. 822 k.c.) nie jest zwolnienie sprawcy szkody od odpowiedzialności, lecz zapewnienie poszkodowanemu wynagrodzenia szkód w drodze przejścia przez ubezpieczyciela zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego.

Zgodnie z utrwalonym w doktrynie stanowiskiem, szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad z art. 363 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pienionej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem wyrównać uszczerbek majątkowy. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu. Gdy zatem naprawa pojazdu przywróci mu jego wartość sprzed wypadku, odszkodowanie powinno odpowiadać kosztom ustalonym przez rzeczoznawcę. Efekt w postaci naprawienia pojazdu zostaje osiągnięty, gdy w wyniku wspomnianych prac naprawczych samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi takiej używalności występującego przed uszkodzeniem (G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006, s. 145).

Kluczowe znaczenie dla ustalenia zasadności wypłaty dodatkowego odszkodowania należnego powodowi miała wartość kosztów i zakresu naprawy ustalona przez biegłego, który wycenił, że wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu powoda wynosi 2.473,95 zł brutto. Biegły ustalił również zakres potrzebnych i koniecznych napraw, które miały obejmować: demontaż i montaż przedniego prawego błotnika, kierunkowskazu, drzwi, koła i lusterka zewnętrznego oraz naprawę błotnika, poszycia drzwi, a także odnowę lakieru błotnika, poszycia drzwi, lusterka zewnętrznego i ściany bocznej prawej. Biegły, ustalając koszty naprawy pojazdu wziął pod uwagę stawkę za 1 roboczogodzinę na poziomie średniej stawki na rynku lokalnym tj. 105 zł netto oraz czasu potrzebnego na wykonanie prac blacharskich i lakierniczych w łącznej wysokości 14,7 rbg (147 jc). W związku z tym, że pozwany w postępowaniu likwidacyjnym wypłacił powodowi kwotę 2.456,79 zł, to zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda kwoty 17,16 zł tytułem uzupełnienia wypłaconego odszkodowania.

Sama ilość czasu potrzebnego do wykonania naprawy nie była kwestionowana przez strony. Powód twierdził natomiast, iż stawki o wartości rynkowej mieściły się w przedziale od 90 do 120 zł netto, a przyjmując realizację prac po najwyższej stawce łączna wysokość naprawy wyniosłaby 2.513,22 zł netto (3.091,38 zł brutto), a zatem mieści się ona w kwocie poniesionej przez powoda celem doprowadzenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wystąpienia szkody (3.075 zł brutto). W ocenie Sądu brak jest podstaw do uwzględnienia żądania powoda o ustalenie należnego mu zwrotu kosztów naprawy po stawce 120 zł netto za 1 roboczogodzinę, jako stawki maksymalnej stosowanej na rynku lokalnym. Prawdą jest, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszego warsztatu naprawczego jednak to nie oznacza, iż Sąd zawsze będzie stosował najwyższą możliwą stawkę za 1 roboczogodzinę dostępną na rynku. Zastosowanie najwyższej dostępnej stawki mogłaby być uzasadnione w sytuacji, w której powód faktycznie rozliczył się z wybranym przez siebie warsztatem według tej stawki. W niniejszej sprawie powód nie wykazał wysokości stawki po jakiej rozliczył się z wybranym warsztatem. Z przedłożonej przez stronę wyceny oraz faktury nie wynika wysokość tej stawki. Przyjęcie przez Sąd stawki w wysokości 120 zł za 1 roboczogodzinę prowadziłoby do zwrotu powodowi kosztów naprawy pokrywających się z wystawioną przez warsztat naprawczy fakturą VAT. Kwota wystawionej faktury

pokrywała się z przedstawiona przez ten warsztat wyceną, która uwzględniała dodatkowe naprawy nie uwzględnione przez biegłego jako uzasadnione i konieczne. Tym samym takie działanie prowadziłoby do przyznania odszkodowania za czynności naprawcze niepozostające w adekwatnym związku przyczynowo skutkowym ze zdarzeniem z 24 września 2019 r., a to skutkowałoby zawyżeniem należnego powodowi odszkodowania. Należy zaznaczyć, iż powód nie wykazał, aby konieczne były dodatkowe czynności techniczne, tj. ustawienie błotnika, czy ustawienie klapy tylnej uwzględnione w przedstawionej Sądowi wycenie. Z załączonych przez powoda dowodów oraz akt szkody i zgromadzonej tam dokumentacji zdjęciowej nie wynika, aby w wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia klapy i mocowania błotnika. Logicznym jest, że gdyby do takich uszkodzeń doszło, to zostałyby one uwzględnione w zgłoszeniu szkody, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Powyższe uszkodzenia zostały jedynie uwzględnione w przedstawionej przez powoda wycenie, która nie może stanowić dowodu, iż niniejsze szkody faktycznie miały miejsce i pozostały w związku przyczynowo skutkowym ze zdarzeniem z 24 września 2019 r. Powyższe potwierdził również biegły, który w swojej opinii jasno i kategorycznie stwierdził, iż nie można ustalić stanu mocowania pokrywy bagażnika po zdarzeniu na podstawie zgromadzonych zdjęć. Co więcej biegły tych czynności nie uwzględnił jako uzasadnionych technicznie i ekonomicznie kosztów naprawy. Tym samym należało uznać, iż powód nie wykazał szkody w tym zakresie, zgodnie z art. 6 k.c.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17,16 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy należnym powodowi odszkodowaniem w kwocie 2.473,95 zł, a wypłaconą już na jego rzecz przez pozwanego kwotą 2.456,79 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo. (punkty 1. i 2. wyroku).

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2). Powód zawiadomił pozwanego ubezpieczyciela o wypadku 25 września 2019 r. Nie zachodziły przy tym żadne szczególne okoliczności, które uniemożliwiłyby stronie pozwanej wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia, a tym samym pozwany powinien spełnić świadczenie w terminie wyznaczonym przez przepis art. 14 ust. 1 cyt. ustawy, a zatem na pewno było ono wymagalne już 25 października 2019 r. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 26 października 2019 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód wygrał niniejszą sprawę jedynie w zakresie 1,30%. Zgodnie ze zdaniem drugim art. 100 k.p.c. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu kosztów, jeżeli przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W ocenie Sądu powyższy przepis ma zastosowanie w niniejszej sprawie, bowiem pozwany wygrał niniejszą sprawę w zakresie 99,7%. Koszty należne pozwanemu wyniosły 687 zł i złożyły się na nie: wynagrodzenie pełnomocnika – 270 zł (§ 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata za skarbowa za udzielenie pełnomocnictwa – 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 400 zł.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 zdanie drugie k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-

Mokotowa w W. od powoda kwotę 1.240,45 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa (punkt 4. wyroku).

Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

asesor sądowy Łukasz Baranowski

Sygn. akt I C 5186/19

ZARZĄDZENIE

1. Odstąpić od dokonania doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem za pośrednictwem portalu informacyjnego, o czym zawiadomić pełnomocnika powoda;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda (bez pouczenia).

W., 5 listopada 2021 roku

asesor sądowy Łukasz Baranowski